

RÕÕM KOHTUMISEST

• «FIGARO PULM» üliõpilaste esituses •

Noore inimese tulek suurde kunsti, tema astumine rahva ette on alati erksat huvi ja rõõmsat elevust tekitav sündmus. Igatahes on meie muusikaavalikkus ja teatrilembesed vaatajad-kuulajad alati täitnud «Estonia» teatrisaali viimse võimaluseni, kui kevaditi mõnes lavastuses on kaasa teinud Konservatooriumi laulukateedri diplomandid. Nii ka tänavau, eriti veel sellepärast, et Konservatooriumi operiklassis sai publikuküpsiks oma lavastus — W. A. Mozarti üks säravamaid ja populaarsemaid opereid «Figaro pulm». Teatri poolt olid lavakujundus ja kostüümid, koor ja orkester, kõiki operi tegelasi esitased aga laulukateedri üliõpilased.

Heameel on tõdeda: teater omalt poolt on teinud kõik, et noorte esinemine maksimaalselt mõjule pääseks. L. Roosa lavakujundus on huvitav, loodud peene maitsega, pehmes-diskreetses värvigammas ja igapidi stiilselt. Silmarõõmu pakuvad kaunid ja sealjuures vajalikul määral karakteersed rokokookostüümid. Orkester mängis esietendusel ennast kokkuvõtvalt, heas kooskõlas solistidega. Püüdlikult täitis oma suhteliselt väikesi ülesandeid koor. V. Järvi juhatab etendust temale iseloomuliku nõudliku täpsusega, heas kontaktis lavaga ning musitseerib koos noorte lauljatega sundimatult ja vabalt.

Etenduse kõrge muusikaline kultuur kõneleb selget keelt sellest hoolest ja tõhusast, ilmselt pikaajalisest ettevalmistusest, mis on tehtud muusikalise juhendaja T. Targama käe all. Kuulates tekkis igatahes tunne, et kõik partiid on hästi ja kindlalt kätte õpitud, et Mozarti muusika on saanud igale solistile lõpuni omaseks. Ootuspärane on muidugi see, et iga laulja püüab maksimaalselt hästi esitada oma solokohad, eriti ariadi. Ja nii see ka õnnestus. Rõõm oli aga sellestki, kui võrd täpselt ja ilmekalt kõlasid puhuti vägagi keerulised ja nõudlikud an-

sambliid, mida selles operis on rohkesti ning millel on suur sisuline kaal. Ei olnud siin «võistulaulmist» (mida paraku mõnigi kord on kuulda). Ansambliites oli püütud välja tuua kõige olulisemad meloodilised jooned ja neisse kätke- tud mõtted. Seetõttu oli tööline nauding nende viimistletud-tasakaalustatud esitust kuulata.

Igati tunnustustvääriv on olnud ka A. Miku töö noorte lavalisel ettevalmistamisel ja ooperi lavaletoomisel. Igatahes esinevad kõik, nii suuremate kui ka väiksemate osade täitjad, hea ühtlase tasemega. Ei saa nimetada ühtegi, kes oleks teiste seas halvas mõttes välja langenud. Nii diplomandid kui ka III kursusest valitud vokal- listid esinesid ühtse, tervikliku trupina.

Eriti tuleks esile tõsta õigeid koolilisi aluseid — kõik esinevad laval vabalt, sundimatult, ei püüa ülearu mängitseda. Õige ja hea on tasakaal osade muusikalise ja mängulise esituse vahel, kusjuures üks toetab teist, üks kasvab teisest orgaaniliselt välja.

A. Miku üldine lavastus- kontseptsioon on veenev. Selles on välja toodud need ühiskondlikud vastuolud — aadl- konna ja lihtrahva vastandamine —, mis Mozartile selle aine (libreto aluseks oli Beau- marchais' teravalt päevakaja- line samanimeline komöödia) eriti lähedaseks tegi.

Kuna tegemist on komöödiaga, oodanuks lavastuselt veidi rohkem teravatust situatsio- nide väljamängimisel. On ju Figaro ja Susanna tee õnnele raske, täis ootamatusi ja takistusi. Ikka juhtub midagi, mis näib purustavat nende lootused, ja ikka suudab nuti- kas Figaro täbarad olukorrad lahendada. Etenduse kogumul- jele aitaks palju kaasa, kui need vahelejäämised oleksid tugevamini välja mängitud, mõjusamalt esile toodud, kui ükski tegelane tõepoolest ei teaks, kuidas edasi talitada. Praegu jääb aga paiguti mul- je, et mängitakse rohkem tu-

lemust kui teravaid olukordi. Puudu jääb intensiivsusest. Tahaks loota, et see tunne on tingitud vähestest lavakoge- mustest, esietenduse kammit- sevast õhkkonnast, et lavastus edaspidi selles suunas kasvab ja süveneb.

Nagu juba öeldud, on eten- dus ansambliiselt ühtne. Oma vajaliku osa kogumulje täien- damiseks annavad ka väikse- mate osade täitjad: kaks arm- salt sümpaatset taluneiu (Vee- ra Taleš ja Eha Lehtme), te- ravdatult koomilised kohtunik (Ants Kollo) ja kohtuteener (Jüri Trei), põikpäiselt oma- tões veendunud aednik Anto- nio (Neeme Kuningas) ja tema naivitarist tütar Barbarina (Aiki Kase), meeldejäävad karakterkujud Marcellina (Marika Eensalu) ja Bartolo (Taisto Noor), samuti Basilio (Väino Karo).

Veenev oma esimeste armu- miste tuhinas on Leelo Spirka paarä Cherubino, kes jääb tõ- redasti poisilikuks ka naiseri- vastuses. Võluvalt naiselikuna, ilma liigeste aadellike allüüri- deta kehastab krahvinnat Helvi Bannikova. Ilmselt tugevad lavalised eeldused on Hans Müllbergil, kelle krahv Alma- viva oma aktiivsuses kujunes ootamatult oluliseks kujuks. Ja seda õigustatult — on ju just Almamiva «vastutegevuse» kandja. Toimekas, tarmukas ja oma agaruses veenev on Ve- ronika Talvri igapidi armas Susanna. Ooperi peakangelast kammerteener Figarot mängi- sis laulis Väino Puura — ka- heldamatult väga perspektiivi- kas operilaulja. Tema nutikas Figaro pani ennast igati mak- sma nii vokaalselt kui mänguli- selt ning aitas oluliselt kaasa kogu etenduse õnnestumisele.

Kokkuvõttes: rõõm puhtast ja stiilselt ooperietendusest, tutvusest paljude huvitavate noorte lauljatega ning sellest tõhusast tööst, mida Konservatooriumis tehakse vokalistide laululisel ja lavalisel kasvata- misel.

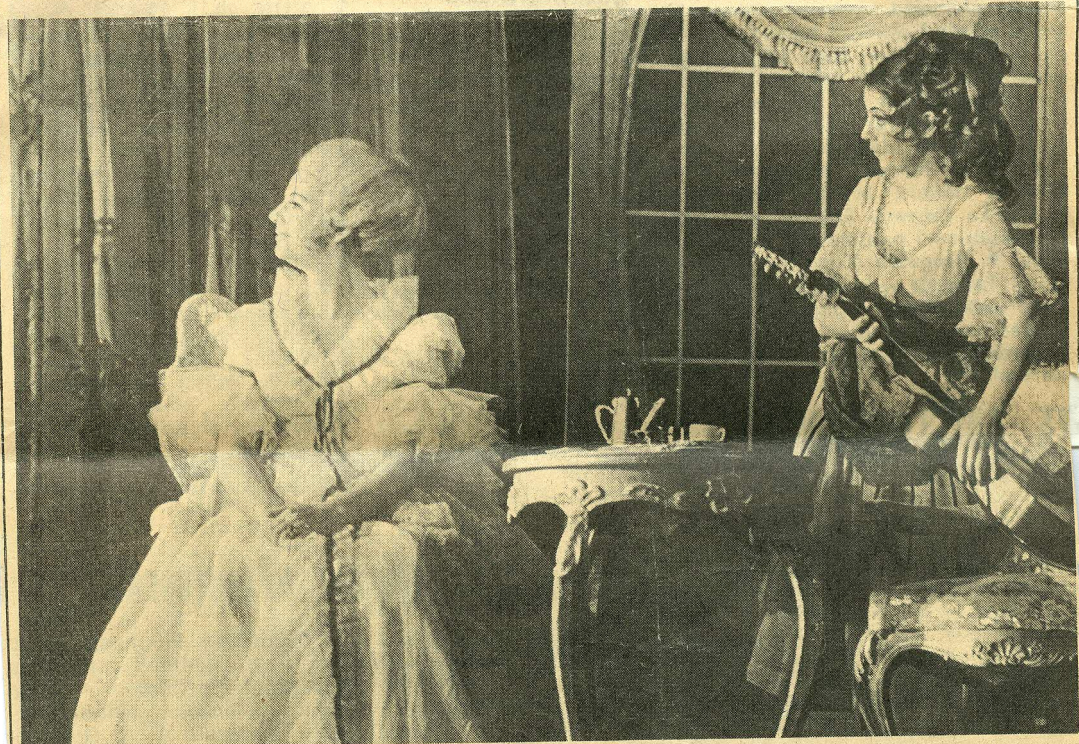
VIDRIK KIVILO

Mozarti mausika on saanud
igale solistile lõpuni omaseks.
Ootuspärane on muidugi see,
et iga laulja püüab maksimaal-
selt hästi esitada oma sooloko-
had, eriti aariad. Ja nii see ka
õnnestus. Rõõm oli aga sellest-
ki, kui võrd täpselt ja ilme-
kalt kõlasid puhuti vägagi
keerulised ja nõudlikud an-

lahendada. Etenduse kogumul-
jele aitaks palju kaasa, kui
need vahelejäämised oleksid
tugevamini välja mängitud,
mõjusamalt esile toodud, kui
ükski tegelane tööpoolest
ei teaks, kuidas edasi talitada.
Praegu jääb aga paiguti mul-
je, et mängitakse rohkem tu-

tuvvusest paljude hivatavate
noorte lauljatega ning sellest
tõhusast tööst, mida Konservaa-
tooriumis tehakse vokalistide
laululisel ja lavalisel kasvata-
misel.

VIDRIK KIVILO

Krahvinna Almaviva (Helvi Bannikova) ja Susanna (Sirje Puura).

G. Valdla foto